

Från *Counterpunch* 30 mars 2012

Tariq Ali

George Galloway chockar Labour, skakar om Storbritannien

Vid ett fyllnadsval i distriktet Bradford West i mars 2012 lyckades vänsterpolitikern George Galloway, med 18 341 (56% av totalt avgivna) röster i ryggen, bli invald i det brittiska parlamentet. Galloway representerar vänsterkoalitionen "Respect". Följande är Tariq Alis kommentar till valet.

George Galloways fantastiska valseger i Bradford torsdagen den 29 mars skakar om den förstenade engelska politiken. Den var oväntad och Galloways kampanj för sitt "Respect"-parti behandlas av brittiska medier (Helen Pidd vid *The Guardian* ett hedervärdigt undantag) som en hispig och marginell politisk show. BBC:s skamlöse valbevakare försökte i TV håna och förolämpa Galloway och bör nu få äta upp sina nedsättande omdömen.

Bradford i Yorkshire i norra England var ett labour-fäste sedan 1973, och ansågs säkert och labourledaren Ed Miliband planerade ett besök i staden för att fira segern då nyheten om valförlusten tillkännagavs på natten. Han får nu åter rikta in sig på sin egen politiska framtid. Labour får betala priset för sin underlåtenhet att agera som ett oppositionsparti, i tron att allt som behövde göras var att vänta och se och att allt sedan skulle gå vägen per automatik. De aktuella skotska kraven på självständighet borde ha tvingat fram ett nytänkande. Kanske den senaste utvecklingen kan leda till en kursändring av den engelska politiken, även om jag betvivlar det. Galloway har ändå effektivt vänt upp och ned på den politiska bilden, som så länge dominerats av tre partier. De regerande liberaldemokraterna och Tories förklarar sin förlust med att alltför många människor röstade!

Tusentals unga människor i en stämning av apati, förakt, förtvivlan och avsky mot den gängse politiken entusiasmerades av Respect-kampanjen. Galloway är outtröttlig vid dessa tillfällen. Ingen annan inom brittisk politik kommer ens i närheten att kunna konkurrera med honom. Inte bara för att han är en effektiv talare, även om denna färdighet inte bör underskattas. Det kom nästan som en chock i dessa dagar för en generation unga, som är trötta på de fadda osanningar som dagligen sprids av regering och oppositionspolitiker. Det var det politiska innehållet i Galloways kampanj som appellerade till ungdomarna, där Respects aktivister och deras kandidat betonade katastroferna i Irak och Afghanistan.

Galloway krävde att Blair ställs inför rätta som krigsförbrytare, att brittiska trupper dras tillbaka från Afghanistan utan dröjsmål. Han gisslade regeringen och labourpartiet för "åtstrammingspaket" som riktas mot de sämre ställda, de fattiga och sjuka, åtföljda av nya privatiseringar inom utbildning, hälsa och även postväsendet. Det var detta som gav honom en majoritet på 10.000 röster.

Hur kom vi hit? Efter kommunismens sammanbrott 1991 gällde återigen Edmund Burkes (konservativ irländsk-brittisk filosof och statsman, 1729-97) gamla tankar att "i alla samhällen med olika klasser måste vissa klasser nödvändigtvis befinna sig på toppen" och att "jämställdhetens apostlar bara ändrar och förvränger den naturliga ordningen", blev den neoliberala sensmoralen. Pengar skadar politik, stora pengar skadar absolut. Genom kapitalets nu oinskränkta makt har vi sett framväxten av nya koalitioner: republikaner och demokrater i USA, New Labour och Tories i vasallstaten Storbritannien, socialister och konservativa i Frankrike, tyska koalitioner, där De Gröna utmärker sig som ultra-NATO-vänner, den skandinaviska center-högern och center-vänstern med få skillnader, samtliga tävlade de om att underkasta sig imperiet.

Praktiskt taget överallt har två-tre partier smält samman till nationella högerregeringar. En ny marknadsextremism har gripit makten. Introduktionen av privatkapital i välfärdsstatens mest heliga verksamhetsfält betraktas som nödvändiga ”reformer”. Privata finansinitiativ som straffar offentliga sektorn blev normen. Länder som Frankrike och Tyskland som inte anses förändras snabbt nog i riktning mot det neoliberala paradiset fördöms regelbundet i *The Economist* och *Financial Times*.

De som ifrågasätter den nya ordningen och försvarar det offentliga, argumenterar för statligt ägande och utmanar utförsäljningen av det allmännyttiga, är att betrakta som dinosaurier.

Brittisk politik har styrts av det samförstånd som fastställdes av Margaret Thatcher under 80-talet. New Labour accepterade elementa i Thatcherismen (deras modell i USA var New Democrates omfamning av Reaganismen). Det är roten till den extrema ”konsensuspolitik” som nu omfattar både center-vänster och mitten-höger i sin maktutövning, och är för ekonomisk åtstramning, ökade privilegier för de rika och stöd åt krig och ockupation i tredje världen. President Obama är långt ifrån isolerad inom den euro-amerikanska politiska sfären. Nya rörelser växer fram i USA och utmanar politiska ortodoxier, men utan att erbjuda något nytt. Det hela är knappt mer än ett rop på hjälp.

Galloways ”Respect”-rörelse är annorlunda. Den lägger fram ett socialdemokratiskt vänsterprogram som utmanar status quo och starkt fördömer imperialistiska illdåd. Med andra ord låter det sig inte skrämmas av gängse politiska normer. Dess seger i Bradford kan tvinga en del väljare att ompröva sin passivitet och andra att inse att det faktiskt finns sätt att bryta det förlamande politiska dödläget.

Tariq Alis senaste bok finns på svenska: *Obamasyndromet: reträtt på hemmaplan, eskalering utomlands*, Celanders förlag 2011.